

BELKİ EBABİLLER

Soner Oğuz: 1984 Çiçekdağı doğumlu. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümü mezunu. Türk dili ve edebiyatı öğretmeni olarak görev yapmakta. İlk öyküsü *Hece Öykü* dergisinin 64. sayısında yayımlanan “Oda ve Sesler”dir. *Hece Öykü*, *Mahalle Mektebi*, *İtibar*, *Post Öykü* ve *Edebice* dergilerinde öyküleri, söyleşileri, kuramsal yazıları yayımlandı. İlk kitabı *Eksik Bir Seremoni* 2018’de Hece Yayınlarından çıktı. Meczaz Yayınlarından çıkan *Yüzünü Örtüyor Sesin* adlı kolektif çalışmada “Bir Acı Yel” adlı öyküsüyle yer aldı. *Belki Ebabiller* Soner Oğuz’un ikinci kitabıdır.

BELKİ EBABİLLER

Soner Oğuz

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Telaşlıca Sakinleri /	7
Süleyman'ı Nasıl Kaybettik? /	15
Yaz Bunu Ağabey /	25
Silinmeyen Numaralar Servisi /	31
Bir Evin Makus Talihi /	37
Onlar/Gog Ve Magoglar /	41
Fısıltılı Diyaloglar /	47
Ruh Adamın Mektupları /	53
Boş Ver! /	59
Bir Acı Yel /	67
Bu Öykü Neyin Olur? /	75
Belki Ebabiller /	83
Balmumu Hatıralar /	87
Olur mu? /	97
Orhan Giray'ın Profil Fotoğrafi /	111
Unuttum Sandıkları /	105
Şükriye'nin Son Üç Günü /	123

TELAŞLICA SAKINLERİ

İsim kaderdir, derler. İnanırım. İsimlerle yüzler ve alınlara yazılanlar arasında bir bağ olduğuna iman ederim. Adlarımız kaderlerimizin bir parçası. Üstelik bu parça bütünü etkileyecek bir kuvvete de sahip. Cami avlusundaki çay ocağını işleten Abbas Amca'nın müşterilerini bir çay için yalvarırcasına bir eda takınmaya mecbur ettiği, sert, asık yüzü ve bunun aksini doğrulayan oğlu Halim'in yumuşak ve cana yakın tavırları aklıma ilk gelen şahitleri bu inancımın. Yine Selim'in oğlu Hamza'nın heybeti, öz dayım İsmet'in ahlaki ve yengem Nesibe'nin asaleti buna birer örnektir diyebilirim. Tabii tefeci Adil gibi istisnaları da var bu hâlin. İstisnalar olmak zorunda değildir. Can sıkıcıdır çoğu zaman. Ama vardır. Çok değerli Kıymet halamızın uysal ve kuralcı kızı Müstesna gibi. Müstesna'yı hiç tanımayan Romalılar, "Nomen est omen" demişler yüzyıllar önce. İsrailoğulları, harflerin gizemine inanıp Talmut ve Eski Ahit'i yorumlayarak kadere ve geleceğe dair birtakım çıkarımlarda bulunmuşlar. Ebcet ve cifir ise cabası. İsimlerimiz tek başlarına kaderimiz olamasa da yazgımız üzerinde önemli bir etkiye sahip muhakkak. Milyon kere duyduğumuz o ses kombinasyonları boşuna değil. Usul usul karışıyor ruhumuza. Ve kaderimize çıkan yollarda bir taş oluyor her isim. Sonra bir taş daha. Bunca şeyi neden anlattım? İnsan isimleri kader ile ilişkilirse şeylere ve mekâna insan tarafından verilen adların, şeylerin ve mekânın yazgısıyla incecik de olsa bir bağı neden bulunmasın? Mekânın da bir kaderi varken üstelik.

Dinle:

Akşam karanlığı çökmüştü Sekenelilerin üzerine. Üzerimize. Yatsı ezanı demincek okunmuş; ruhları iyice ağırlaşan Sekeneliler, namazdan sonra derin bir uykuya dalmışlardı rahat yataklarında. Son rahat uykularını uyuduklarından habersiz, eğlenceli düşler görmeye başlamışlardı bile. Yarın çok şey değişecekti. Bilmiyorlardı.

Sekene, dağlar içinde, derelerin ve servilerin yeşiliyle bezeli bir köy. Burada hayat durgundur. Ağır çekim bir mutlu sona doğru usul usul akar her şey. Yaşamının hazzı yavaş ve doyusuya olursa tadılır ancak. Sekeneliler olarak bu hazzı hepimiz duyduk. Bir vakte kadar.

* * *

O gün çınarın gölgesindeki hasır taburelere oturmuş, Abbas Amca'dan kimin çay isteyeceğini kararlaştırmaya çalışıyorduk. Abbas Amca'dan çay istemek, en müşkil meselemizdi çoğu zaman. Rica minnet istenen çaylar kaç vakte gelirdi, bilinmez. Hele ki geciken siparişi hatırlatmak kimin haddine? Muhtar, heyecanı yüzüne yansımış bir hâlde cami avlusuna girdi. Ama dedim ya en müşkil meselemiz Abbas Amca'dan altı çay istemektir. Bu yüzden muhtarın heyecanını fark etsek de önceliği çaylara vermiştik. Neyse ki muhtar bizi o dertten kurtardı tüm masaları işaret ederek. Tabureyi çekip oturdu. Köyün okumuş işsizleriydik. Yaşlarımız yirmi sekiz ile otuz üç arasındaydı. "Beyler" dedi. "Gözümüz aydın. Belediyelik oluyoruz." Kısa bir şaşkınlıktan sonra "Ne ki?" dedi Hüseyin. "Sekene köyü Sekene kasabası diye anılınca ne olacak sanki?" "Bunca telaşın bundan mıdır muhtar?" diye araya girdi Süleyman. "Beyler," dedi muhtar. "Okumuş yazmış adamsınız, siz bari yapmayın yahu!" Okumuş adam lafını duyunca dikkat kesilmişti. Demek anlamamız gereken bir şey vardı da anlayamıyorduk. Muhtar anlattı da anlattı. İlahi bir müjde gibi içimize işledi bu haberi. "Sekene, Sekene olarak kalmayacak ki Telaşlıca kasabası olacağız. Telaşlıcalılar diye anılacağız artık." Ve bu izahatın devamında gelen "şehir-kentleşme-sermaye-kazanç-modernlik" konulu tiradın

ardından içimde bir jilet kesiğinin sancısı gibi sonradan başlayan bir yanma duydum. Ne var ki o gün başımıza geleceklerden habersiz, belde olmanın sevincine kapılıp gittik çınarın gölgesinde. İkinciye unuttuk. İkindinin unutacaklarımızın yalnızca ilki olduğunu nerden bilecektik? Telaşlıca ismi bize önceleri garip gelse de “Olsun, olsun!” dedik. “İsmin ne önemi var?” Mademki “şehir-kentleşme-sermaye-kazanç-modernlik...” “Olsun, olsun!” Aynı gün, o masada muhtar bu müjdenin hatırına belediyemize ilk reis seçeceğimize söz verdik.

Her şey bir anda değişmez ama değişim ansızın başlar. Bu kırılma noktasına kadar hiçbir şeye acelemiz yoktu. Bir bardak çayı yarım saat bekleyebilen adamlardık nasıl olsa. Ve nasılsa yavaş yavaş yaşılanıyor, ağır ağır yaklaşıyorduk ölümlerimize. Yaşlanmak ve ölmek için fazladan bir çaba harcamadığımız gibi yaşamak için de çokça bir şeye ihtiyaç duymuyor; şehirliler gibi manasız bir koşturmacaya lüzum görmüyorduk. Değişim apansız başlamıştı ve yavaş yavaş sürüyordu. Sonunda her şey değişmese de çok şey başkalaşacaktı.

Belediye seçimlerine kısa bir süre kala Süleyman’ın yeni doğan kızıyla iki bin iki yüzü çoktan aşan nüfusumuzdaki düzenli artışın bir sonucu olarak kasaba yapılmış, Abbas Amca’nın deyişiyle “belediyelik” olmuştuk. Bu söz bana ilk zamanlar “mahkemelik olma”yı çağırırsa da zamanla alıştım galiba. Ama o gün çınarın gölgesinde başlayan jilet kesiğinin sancısını ara ara duymaya devam ediyordum. Yalaka koyun kasabın keskin bıçağını över misali, muhtar durup dinlenmeden bu hâle vesile olan amirinden memuruna kim varsa methiyeler diziyordu. Bu arada değişim, dönüşüm bir ivme kazanarak sürüyordu fasılasız.

Cuma sabahıydı. Telaşlıcamızın eski camisinin imamı Rıza Hoca son uykusundan uyanamadı. Cenazeyi müftü efendi yıkayıp kefenledi. Namazını kıldırdı. Meradan çevirdiğimiz yeni mezarlığa ilk onu yatırdık. Âdem’in salak oğlu “İnşallah,” dedi, “on ikiden sonra ölmüştür.” Müftü efendi, bizim çokça anlayamadığımız şöylece bir nutuk çekti namazdan sonra:

“Sevgili Telaşlıcalar, hepimiz ölümlüyüz. Faniyiz. Ne çok

unutuyoruz ölümü değil mi? Oysa Ömer yüzüğünde taşırdı 'Kefa bil-mevt vaizan'ı. Evlatlarımız, eşlerimiz, mallarımız var. Oysa ne kadar tekiliz, ne kadar tenha! Öz suyumuz olan iman çekilmiş damarlarımızdan. Bizi dünyaya bağlayan taksitlerimiz var şimdi. Ödenmesi gereken krediler... Sonunda kesilecek faturanın habersiziyiz. Taksitlerle boğuşup ay ay yaşıyoruz. Peşin öleceğiz oysa. Bakınız bu güzel kardeşimizin evlâd u ıyalıne, evine, arabasına... Her ölüm ibretliktir. Rabbim hoca efendiye ve bizlere rahmetiyle muamele etsin; evdeşine, evladına sabır ihсан eylesin."

Âdem, ellerini iki kez birbirine vuran oğlanın kolunu çimdiklerken dişlerini sıkıyordu.

Cenazenin kırkından sonraydı, başkan Çinli mi Japon mu olduğunu anlayamadığımız birkaç adam ve bir kızla çay ocağına geldi. O ara Nihat, jandarmaların Gedik mevkiindeki "Kale" dediğimiz tepeciğin altını dereye kadar dikenli tellerle çevirdiklerini anlatıyordu. Eski muhtar, çiçeği burnunda başkan onun kaldığı yerden devam etti. "Ağalar, yine güzel haberler getirdim. Bu arkadaşlar Japonya'dan gelmişler. Bizim Gedik mevkiinde kazı yapacaklarmış. Atamızdan dedemizden öğrendiğimiz üzere 'Kale' dediğimiz tepeciğin civarında sahiden bir kale mi ne varmış. Onu arayacaklarmış." Hamza'nın alnı kızarmış, boyun damarları şişmişti. Eyyahtı. İri cüssesiyle doğrulunca Japonlar yanında oyuncak bebekler gibi ufalıp cansızlaştılar. "O çevirdikleri yer, babamın tarlası başkan. Bak, Japon mapon dinlemem, çiğnerim hepsini. Yağma mı var! Hem gâvura toprak mı verilir?" Başkan, araya girdi: "Bu beylerin şirketi arazi kira bedelini misliyle ödeyecek. Sakin ol. İki yıla kalmaz tarlan yine senin. Yattığın yerden kazanacaksın. Daha ne?" Hamza, eski Sekeneliliği ile yeni Telaşlıcalılığı arasında gitti geldi. Sekeneliliği daha ağır basmış olacaktı ki sustu. "Hele bir sonunu dinleyelim." dedi kendi kendine. Ben duydum nasıl olduysa. Başkan bize dönüp fısıldarken tercüman kızdan dudaklarını gizliyordu sağ eliyle. "Adamlarda para gani. Korkmayın hepimiz kazanacağız. Zengin olacağız. Hem karşı dursak ne çıkar! Devlet de onlardan yana.

Adamlar çalışma ruhsatını çıkarmışlar bile. Üç yıla kalmaz turizme açılmış buralar. Her birimiz elimizi çabuk tutup civara dükkânlar açacağız. Onlar kazı yaparken biz de boş durmayıp turistlerin konaklayacağı oteller, yemek yiyebilecekleri lokantalar ve alışveriş edecekleri büfeler, marketler açacağız kasabaya. Yetiştirdiğimiz ürünlerin nakliyesinden kurtulup oturduğumuz yerden satacağız mallarımızı. Zengin olacağız yakın zamanda. Siz oturun da kim ne iş yeri açacak onu kararlaştırın.” Küçük kaşlı, çekik gözlü, alçıdan yapılmış gibi bembeyaz duran Japon kıızı tüm bunları duymuş gibi tekrarladi: “Kazançlı çıkacak siz.” Parayı duyunca Süleyman’ın yüreğine serin sular akıyor; Hamza’nın öfkesi, sıcak bulmuş tekir kedi gibi mayışşıyordu. Oysa müftü efendi “Ömer’in yüzüğü” demişti. Unuttuk.

Aynı gün kazma kürek çalışacak otuz kadar genç işe alındı. Sigorta bile yapacaklardı her birine. “Bakın,” dedi muhtar, “daha bu ne ki?”

Birkaç hafta sonra kesme taşlardan örülü bir yapıya ulaşılmıştı. Kahveden, bahçelerden, tarlalardan koşup kan ter içinde geldik. Müftü efendi haberi bizden önce almış olacaktı ki çoktan kazı alanındaydı. Kazıda çalışan Hilmi mermerden oyulmuş bir su giderini gösterdi. “Bir Roma hamamıymış burası. Şu tandır bacasını ve olukları görüyor musunuz? Oluklardan akan su ateşin üstünde ısındıktan sonra şu bölmelere dağılıyor.” Tandır bacasına benzeyen isli duvara bakan müftü: “*Katedralleri bezeyen bir delikanlı yabut şu su giderini itinayla oyan mermerci bugün nerededir? Bunlar nasıl toprak olduysa şu an çeyizindeki kanaviçeleri tamamlama telaşındaki kızımız da bir gün öylece asıl yurduna dönecek.*” dedi. Hamza’nın nişanlısı Zeliha o ara iğne batan parmağını ısıırıyordu balkonda. “*Ülkeler fetheden piyadelerden ne kaldı geriye? Düşünün!*” Nihat, açacağı hediyelik eşya dükkânında karısı ve kızlarına yaptırdığı patikleri kaçtan satacağını hesaplıyor; Hamza, tarlanın dönümünü çok iyi fiyattan okuttuğunu düşünüp keyifleniyordu. Müftü efendi kalabalığı eğlencesiyle bırakıp giderken “*Ha*” dedi. “*Bu arada camiye en kısa zamanda vekâleten de olsa bir imam görevlendireceğiz, tasalanmayın.*” “Evet,”

dedi Nihat, “İmamsız cami olmaz. Kaç ay oldu hocam allasen!” Daha derininde başka dilden bir ses: “Yarından tezi yok inşaata başlamalı!”

Sonraki günlerde bir telaş aldı yürüdü. Adımlar hızlandı. Sesler yükseldi. Herkes varını yoğunu tuğla, çimento ve demire yatırıyor; imkânlar dâhilinde ne işe yarayacağını sonradan düşünecekleri binaların inşaatına başlıyordu. Çevre köylerden usta-amele arayan da vardı, henüz biçilmemiş ekinlerini kabala satan da. En kazançlı çıkan tefeci Adil’di. Bire iki senetler imzalatıyor; fakir fukaranın soluğunu düğümleyeceği için gözlerinin yeşili parlıyordu. Başkan ise böylesi bir güzelliğin kendi dönemine isabet etmesine seviniyor, en az iki seçim daha koltuğu garantilediğini düşünüyordu.

O günlerde yaşamak mı telaşın, telaş mı yaşamamanın bahanesiydi bizler için, anlayamadık. Anlayamadığımız onca şey içinde bir anlayamadığımız da buydu. Bir avuç buğdayı yuvasına çeken karıncalar gibi koşturup duruyorduk. Bir haber bültenine dahi konu olmuştuk. Beldeye kısa zamanda küçük bir şehir hüviyeti kazandıran Telaşlıcaların azmi tüm ülkeye örnek gösteriliyordu televizyonlarda. Bir tarafta ölülerin diktiği binalar gün yüzüne çıkarılırken öte yanda diriler; temel atma, demir-çimento taşıma, ruhsat alma, sermaye ve işçi bulma telaşındalardı. Sekene’nin sakinleri, Telaşlıca’nın ivecenlerine dönüşmüştü bir anda.

Nuri, “Şu arada ölmeyeydi bari. Onca iş güç varken. Daha temel bile atamadık.” diye yatalak babası yahut açmayı düşündüğü market için kaygılanıyor; karısı “Amiiin!” diyordu biteviye. Abbas Amca kızgındı önceleri. Cami avlusu haftalardır boştu. Demlik demlik çayları hiç bozmadan çöpe döküp kapatıyordu dükkânı. Çareyi semaverî kazı alanına kurmakta bulduğundan beri keyfi yerine gelir gibi olmuştu. Zeliha ertelenen düğününe yanıyor, içini kurtlar kemirse de nişanlısının, “Zengin olacağız, zengin!” lafıyla avunuyordu.

Çok sürmedi, Roma hamamının yanına koca bir yer altı şehri ve yarım yamalak bir kilise eklendi. Sonra birkaç ev ve bunların mutfaklarından çıkan bakır eşyalar... Kasabalılar da projelerini

telaş melaş tamamlamış, binalarını dikmiş, sit alanı çevresindeki dükkânlarını faaliyete geçirmişlerdi. Şimdilik müşteri yine kendileriydi ama nasıl olsa olacaktı. İşe en geç koyulan Abbas Amca bile, derme çatma da olsa bir kafeterya açmayı başarmıştı kendine. Hem de dere kenarında.

Nuri'nin babası öldü. Cenazeyi birkaç gün duyurmayıp kapı pencere işlerini halletmeyi aklından geçirse de bastırın sıcaklarda babasının naaşını kokutmaya gönlü razı gelmedi. Battal Emmi'nin namazı çarçabuk kılındı. Taziye bir gün sürdü iş güç yüzünden. Haftaya açılış vardı zira. Belki de ilk turist kafilesi kasabayı şenlendirecekti. Öyle bakanlar falan gelmeyecekti umulduğu gibi. Bir vekil ve vali tarafından yapılacaktı açılış. Herkes keyifliydi. Zira kazanacakları paraları düşünmek yetiyordu bunun için. Erkeklerin hayalinde son model otomobiller, kadınların hayalinde ise çil çil bilezikler yalazlanıyordu. Çocuklarsa pahalı oyuncakların düşlerini görüyor; bilgisayarlar, patenler, konuşan bebekler, kumandalı arabalar umuyorlardı gelecekten. Vali ve vekil konuşmalarını tamamlayıp kalabalığın alkışları seyreldikten sonra ayrıldılar. Müftü efendi megafonu eline aldı: *“Sevgili Telaşlıca sakinleri, yurt dışı görevim nedeniyle uzun zamandır sizlerle bir arada olup hasbihâl edemedik. Rızâ hocamızı ve hizmetlerini saygıyla anıyorum. Sizler sağ olun ki aylarca camide kendi kendinize imamlık ettiniz. Bizi anlayışla karşıladınız. Dört ay evvel Remzi hocamızı camimize görevlendirdik. İnşallah memnunsunuzdur kendisinden?”*

– Dört ay mı?

– Remzi mi?

– Hoca mı?

...

– Ulan Cuma'ya da mı?

Müftü efendi de alkışlar arasında indi kürsüden. Makam aracına bindiğinde vali de vekil de çoktan kasabayı çıkmışlardı. Müftü efendinin aracı da toz duman içinde gözden kayboldu. Müftüyü namaza yetiştirecek kadar zaman geçmişti ki ikinci serinliğiyle beraber yeni imamın sesi düştü sit alanına. Hepsini ilk

defa duyuyordu sanki. Birbirlerine baktılar. Beğendiler Remzi Hoca'nın sesini. Alıcısız mallarının, müşterisiz dükkânlarının başına geçtiler. Yıllar sonra yer altından çıkacak bir şehir için çalışmaya devam ettiler. Remzi Hoca ile sekiz yaşındaki oğlu namaza durmuşlardı.

SÜLEYMAN'I NASIL KAYBETTİK?

“Beni hikâyeden al, yoksa öleceğim!” diyordu kendi kendine. Bu söylediklerine anlam verememiş, İhsan’la göz göze gelmiştik. Islak, nemli bir serinlik doldu camdan içeri. Asfaltın acı kokusu genizlerimizi yaktı. Kafasını pencereden uzatırken şehrin üzerine boşalttı ciğerindeki dumanı. “Anlamıyorsunuz!” dedi. Evet, anlamadığımız doğrudu. Gözlerindeki tedirginlik elle tutulur bir hâl almıştı neredeyse. Bu tedirginliğin nedeni hakkında şimdilik en ufak bir fikrimiz dahi yoktu. Süleyman, odanın içinde amaçsızca dolaşıyor; sesini bir yükseltip bir alçaltarak biteviye aynı şeyleri söylüyordu tavana bakarak:

“Beni bu hikâyeden al, yoksa öleceğim!”

Ellerini yalvarır gibi açmasından, içindeki çaresizliğin karanlık bir kuyu olup onu boğduğunu anlayabiliyorduk yalnız. Kimle konuşuyordu peki? Her şeyini yitirmiş bir insanın çaresizliği gibi dolaşıp duruyordu odada. Elindeki sigaranın külleri odanın her köşesine savruluyor; hiç orali olmuyordu. Belki de kötü bir rüyadan uyanmış da etkisinden kurtulamamıştı henüz. Deli gibi dönüp dolaşmakla hep aynı noktasına geldiği şu odada tek derdi vardı: hikâyeden ayrılmak. Bir film yıldızı olsa anlardık, beğenmediği senaryoda oynamayı reddedebilirdi pekâlâ. Ne de olsa sanatçıların senaryoyu önceden görmek gibi bir şansları vardı. Lakin şimdi illaki yaşamak zorunda olduğu bu hikâyenin ortasında ne olmuştu da -bunun mümkün olmadığını bile bile- ayrılmak istiyordu? Başına gelecekleri biliyormuş, her şeyden

haberi varmış gibi davranması tedirgin ediciydi. Çatlayan, titreyen bir sesle dakikalarca konuşuyor “Yoksa öleceğim.” diyordu sonunda. İhsan, “Bak bana Süleyman, şimdi şu koltuğa otur ve beni dinle! Evet, şimdi bir öyküden geçiyoruz. Bu öykünün sonunda hepimiz öleceğiz. Öleceğiz demek, bu hikâyeden sonra var olmayacağımız anlamına gelmez. Başka bir öyküye adım atacağız vakti gelince. Hepsi bu! Öykünün sonunda öleceğiz diye senin gibi şu odada dolaşır, hep aynı şeyleri tekrarlırsak hiçbir zaman hakiki bir hikâyemiz olmaz.” diye uzun bir tirada girişince büsbütün şaşırmıştı. “Anlamıyorsun!” dedi. “Ben bu hikâyede başıma geleceklerden bahsediyorum.” Ellerini açıp yalvarırcasına tavana baktı yeniden:

“Beni bu hikâyeden al!”

O gece, sabaha kadar Süleyman’ı yatıştıramadık. Evin içinde dört dönüp aynı şeyleri tekrarladı durdu. “Anlamıyorsunuz!”dan başka bir açıklama da yapmadı. Bize anlatmasa da bildiği bir şeyler olduğu muhakkaktı. Hikâyenin geleceğine dair bir şeylerden haberdar olması elbette dehşet vericiydi. Ama İhsan’la ben bunun mümkün olmadığına inanıyorduk. Tüm bunlar tarot kartlarına meraklı sevgilisinin başının altından çıkıyordu belki. Zerrin, ters kader çarkını göstererek kaçan fırsatlardan, çok çabalamasına karşın bir şey elde edemediğinden bahsetmiş, ardından kılıçların onlusu ile hayatındaki tüm yenilgilerin kendi dışındaki bir nedenden kaynaklandığına onu ikna etmiş olabilirdi. Tılsımların dokuzlusu ise bu kaybedişlerin süreceğini söyleyen, ümitsizliğini perçinleyen bir işaretti. Gerçi, Süleyman böyle şeylere inanmazdı. Fakat güçlü bir kadın sadece birazcık çabayla sizi “Asla!” dediğiniz birçok şeye ikna edebilirdi. Üzerinde durduğumuz bu olasılık İhsan’la bana yine de çok uzak geldi. Belki de her şeyin nedeni, okuyup etkisinde kaldığı bir kitaptı. Hatta bir kitabın tamamını bırak tek bir aforizma dahi bu felakete davetiye çıkarmış olabilirdi. Camus, onu hikâyeden çıkma özgürlüğüne inandırmıştı belki de. İhsan’la sabaha dek Süleyman’ın hikâyeden ayrılmak isteğinin nedenleri üzerine konuştuk, tahminlerde bulunduk. İlk anda çok mantıklı gelen

tüm olasılıklar, kısa sürede yerini yenilerine bırakıyordu. Bir sonuca varamasak da en azından bu duruma neyin sebep olamayacağına dair birtakım fikirler edinmiş oluyorduk.

Kısa bir uykunun ardından pencereden yüzüme vuran sabah güneşinin sıcaklığıyla gözümü açtım. İhsan ise çoktan uyanmış, gözleri tavanda belki de Süleyman'ın hâlini düşünüyordu hâlâ. “Sanırım,” dedi “kendine gelmiştir.” Süleyman'ın odasına girmeden önce, dün geceden bahsetmemek üzere sözleştik. O an, bunun anlık bir öfke patlaması olduğunu ve dinlendirici bir uykunun ardından geçmiş olabileceğini düşünmekle kalmamış, buna inanmıştık da. Kapıyı yavaşça vurup odaya girdik. Süleyman sırtını duvara yaslamış, yatağın üzerine bağdaş kurmuş, gözlerini bir noktaya sabitlemiş hâlde oturuyordu. Yüzümüze hiç bakmadan içimizden geçenleri, şu odaya girmeden evvel konuştuğumuz her şeyi biliyormuş gibi dudaklarını acı acı gülümseterek söze girdi: “Düşündüğünüz gibi değil. Ben bir şekilde şu hikâyeden çıkmalıyım. Siz de bu konuda bana yardım etmelisiniz.” dedi. Anlaşılan tehlike geçmemişti henüz. Neyse ki bugün için ortak bir planımız vardı da Süleyman biraz olsun kafa dağıtabilirdi.

Açık pencereden odaya dolan rüzgâr, komodinin üzerindeki kâğıtları hışırdatarak dalgalandırdı. İhsan da kâğıtları fark etmişti. Birkaç sayfa ise yatağın içinde köşelerinden kıvrılmış hâlde duruyordu. Anlaşılan Süleyman bunları okuyarak uyumuştı. Bizim bu sayfalara baktığımızı fark edince hepsini çabucak toplayıp çekmeceye tıktırdı.

O gün balığa gidecektik. İnşallah mı demedik hatırlamıyorum. Oysa günler öncesinden atışmaya başlamış, kimin daha fazla balık tutacağı konusunda iddialara tutuşmuştuk. Ne de olsa üçümüz de denizi olan şehirlerden geliyorduk. Kahvaltıdan sonra öğle sıcaklığının geçmesini, güneşin tepeyi aşmasını beklemeye başladık. Süleyman, “Olmaz,” dedi; “ben hikâyeden ayrılıyorum.” Yalnız unuttuğu belki de o an düşünmek dahi istemediği bir gerçek vardı. Hikâyeden ayrılmak, kendisinin değil, sadece yazarın alabileceği bir karardı. Burada benden istediği şey,